

A KAPITÁNY TÁVOZIK, A VIHAR MARAD – MERRE TART BRITANNIA?

Forrás: Reuters

Keir Starmer lemondásával új szakasz kezdődik a brit politikában. Július 9-én elindul a Munkáspárt vezetőválasztási folyamata, amelynek végén az Egyesült Királyság új miniszterelnököt kaphat. A legfontosabb kérdés azonban nem az, hogy ki költözik a Downing Street 10.-be, hanem az, hogy képes lesz-e bárki kezelni azt a politikai elégedetlenséget, amely Starmer távozásához vezetett. A brit kormányfő bukása ugyanis nem csupán egy vezető veresége, hanem annak a mélyebb bizalmi válságnak a következménye, amely az elmúlt években fokozatosan megingatta a hagyományos brit pártrendszer stabilitását.

[Starmer távozása](#) nem érte váratlanul a brit közéletet. A miniszterelnök helyzetét jelentősen meggyengítették a 2026 májusában tartott helyhatósági és devolúciós [választások eredményei](#): a Munkáspárt súlyos veszteségeket szenvedett Angliában, Walesben történelmi vereséget könyvelt el, Skóciában pedig nem tudott érdemi áttörést elérni. A választások egyik legnagyobb nyertese a Nigel Farage vezette Reform UK lett, amely különösen Anglia északi részén tudott

munkáspárti bázisterületeken előretörni. A voksolás eredményei így nem csupán a kormány népszerűtlenségét jelezték, hanem azt is, hogy a választók egyre nagyobb része fordul el a hagyományos brit politikai erőktől.

A vezetéváltás legnagyobb esélyesének jelenleg Andy Burnham számít. Manchester főpolgármestere június 22-én tért vissza Westminsterbe a makerfieldi időközi [választás megnyerése](#) után. Észak-Anglia legnépszerűbb munkáspárti politikusaként a helyhatósági választások óta egyre gyakrabban emlegetik Keir Starmer lehetséges utódjaként. Burnham az elmúlt években [tudatosan építette magát](#) a londoni politikai központtól távol, ezért támogatói gyakran „Észak királyaként” hivatkoznak rá. Politikai profilja több ponton eltér Keir Starmerétől, és általában a Munkáspárt hagyományosabb irányvonalához sorolják, ezért megválasztása esetén várhatóan nagyobb hangsúlyt helyezne a regionális fejlesztésekre és az állami szerepvállalásra. Kérdés ugyanakkor, hogy egy új politikai stílus elegendő lesz-e a párt támogatottságának helyreállításához.

Forrás: AP - Jon Super

A legfontosabb kérdés az, hogy az új miniszterelnök képes lehet-e megváltoztatni azt a politikai pályát, amely Keir Starmer bukásához vezetett. Burnham személye kétségtelenül új hangsúlyokat hozhat a Munkáspárt politikájába, a választók elégedetlenségének okai azonban jóval mélyebbre nyúlnak egyetlen politikus személyénél. A gazdasági növekedés lassulása, a

lakhatási válság, a migráció körüli viták, a bűnözés és a közszolgáltatások állapota olyan problémák, amelyekkel bármelyik új miniszterelnöknek szembe kell néznie. Éppen ezért a vezetőváltás önmagában még nem jelent fordulatot – legfeljebb lehetőséget arra, hogy a Munkáspárt újraértelmezze saját kapcsolatát a brit választókkal.

A jelenlegi válsága egy hosszabb folyamat következményének tekinthető. Ahogy arról a „[Viharfelhők Albion felől](#)” című tanulmányunkban írtunk, az Egyesült Királyságban már jóval az elmúlt hónapok fordulatai előtt megindult a politikai térkép átrendeződése. A Reform UK előretörése, a regionális törésvonalak erősödése és a hagyományos pártokhoz fűződő lojalitás gyengülése arra utal, hogy a brit politika egy új korszak küszöbére érkezett. Ebben a helyzetben az új miniszterelnök személye fontos lehet, de önmagában aligha lesz elegendő a mélyebb folyamatok megfordításához.

Forrás: Alapjogokért Központ

Az Egyesült Királyságban kibontakozó folyamatok ráadásul nem tekinthetők elszigetelt jelenségnek. Franciaországban Emmanuel Macron [támogatottsága](#) tartósan alacsony szinten áll, míg Németországban Friedrich Merz kormánya egyre erősebb belpolitikai nyomással szembesül, miközben több [felmérés szerint](#) az AfD már megelőzi a CDU/CSU-t. Bár az egyes országok helyzete eltérő, a közös pont egyértelmű: a hagyományos politikai közép több nyugat-európai országban is nehezen talál választ a választók elégedetlenségére. Az Egyesült Királyság ebből a szempontból nem kivétel, hanem egy olyan folyamat előrehaladottabb példája, amely Európa más részein is egyre láthatóbbá válik.

A következő hónapok megmutatják majd, hogy az Egyesült Királyság valóban új irányt választ-e. Egy dolog azonban már most látszik: a brit politika előtt álló kihívásokat nem pusztán a miniszterelnök személye határozza meg. A kérdés az, hogy sikerül-e úrrá lenni azon a viharon, amely végül Keir Starmer távozását is előidézte.